

Starý maják (#9)

Príspevok pridal elwe
Utorok, 10 júl 2007

Po tom, ako sa vyčerpaná a ranená družina vrátila do hostinca, hostinský na nich zazeral nevýhodným pohľadom. „Ale páni, hádam mi nechcete v takomto stave ísť do izby? Veď páni prepáčia, vyzeráte akoby ste kanálmi chodili. Nech sa páči, tuto Hans vás odprevadí ku stajniam je tam v kadi čistá voda a prinesie vám nové šaty“. Družina si až teraz uvedomila, že blúdenie po stokách pod mestom na nich zanechalo väčšie následky ako by si pomysleli. Poumývali sa teda, navliekli do čistých šiat a uzimení zasadli ku krbu v spodnej vyhriatej miestnosti hostinca.

„Tak toto bolo o fúz páni“ konštatoval Kriss, ktorý v boji prišiel o obe zbrane. Družina súhlasne prikývla. „Budeme si musieť dať nejaký oddych, ledva sa držím na nohách“ dodal Gogo ubiedene. „Áno, ostaneme tu dokiaľ sa nevylížeme zo zranení, bo inak by denné svetlo nabudúce neuvidíme“ dokončil Krakonoš. A ako sa dohodli, tak aj urobili. U hostinského zaplatili izbu na ďalšie dni a oddychom na izbe naberali síl. Isa a Zjaec sa dopočkali o mestských kúpeľoch, kde unavenému a zranenému telu napomôžu miestny kôzaz v obnove tela i ducha a rozhodli sa, že na pár dní opustia družinu za účelom oddychu a obnovy v tomto zariadení. Zostatok družiny dáva prednosť podstatne lacnejšiemu hostincu. Prebehlo pár dní a družine sa popri oddychu podarilo zbaviť sa ukradnutých úverových listín za slušný obnos peňazí, doplniť si výbavu a nakúpiť zbrane a hojivé mastičky.

Druhého rána ich prerušil ruch na ulici. Dvere do hostinca sa rozleteli a sedliak, ktorý bežal ďalej iba stihol zakričať „Horí, ľudkovia dobrí horí!“. Hostinský vyzeral, že o chvíľku skolabuje a vybehol pred dom. Hluk a krik z ulice vylákal družinu von. Kriss, Gogo a Krakonoš zbadali po ľavej strane obľahšie horiaci dom. Plamene už vyrazili do výšky a všade okolo panovala panika a zhon. Ľudia pobehovali sem a tam, niesli vedrá s vodou, niektorí kričali v hrôze, druhí sa prekríkovali pri hasení požiaru. Po príchode bližšie druhovia zistili prečo. Na poschodí domu v otvorenom obluku ustali uväznené matka s malým dieťaťom. Plamene zaplavili celý spodok domu a zo spodných okien šľahali skoro až do výšky druhého poschodia. Strecha ktorej šindľe boli nižšie už taktiež hostila plamene a bolo iba otázkou času, kedy sa úbohí obyvatelia zadusia, alebo zhoria. Pod nimi dole bedákal manžel a behal s vedrami čo mu sily stačili. Ľudia sa prekríkovali jeden cez druhého.

Kriss znenazdajky zvesil luk z pleca a uviazal na šíp lano. Zopár obyvateľov na nechápavo pozeralo. Kriss natiahol tetivu, avšak šíp sa mu vytrhol z lana a skončil zapichnutý kúsok pod horiacou strechou. Niektorí ďalší ľudia sa k nemu nechápavo otočili a niektorým sa zračilo v očiach hnev. Avšak Kriss neváhal, opäť natiahol tetivu a tento krát lano uviazané o šíp ostalo na svojom mieste. Zabodnuté nad oblokom v ktorom ostali obyvatelia domu, lano voľne padnuté smerom k zemi. „Chýťte to lano upevnite ho vo vnútri!“ zakričal na nich Kriss. Žena siahla po lane a uviazala jeho koniec kdesi hore v izbe. „A teraz sa naď zaveste a spustíte sa po ňom!“ rozkazoval ďalšie kroky Kriss. Žena si váhavo sadla na rám okna, malá dcérka sa jej držala okolo krku. Ako náhle sa však začala spúšťať dole, zrakla sa plameňom vyrážajúcich zo spodného obloka. Ostala tam visieť, ani nahor, ani nadol. Gogo s Krissom a Krakonošom bleskove vytiahli deku a rozprestrel ju pod oknom. Zopár ľudí sa pridalo a spolu napli záchrannú plachtu. Žena ale bola v šoku a nechcela sa spustiť. Opäť siahol Kriss po svojom luku, teraz však mieril dlhšie. Jeho skúsené oko hraničiara našlo bod na lane a šíp vystrelený z luku ho síce neprešiel, ale oslabil ho strelou tak, aby sa pretrhlo. Žena s dieťaťom dopadli bezpečne do plachty. Rozradostený otec so slzami v očiach bežal za Krissom a iakoval mu sklonený pri nohách. „Nešťastie ešte nie je zažehnané“ prehovoril Gogo, chytil sa vedier s vodou a začal hasiť. Krakonoš odstúpil obľahšie, zamumlal nejaké kúzlo a jedno z vedier sa zdvihlo do vzduchu a začalo nosiť vodu a hasiť. Prekvapení obyvatelia to prijali s jasotom. Všetci sa pustili do hasenia domu, zatiaľ čo Kriss vrátil do hostinca.

Po necelých 3 hodinách hasenia sa obyvateľom podarilo skončiť s plameňmi. Unavení sa rozchádzali a pred spáleným domom ostala stáť smutná ale živá a zdravá rodinka. Smutne pozerali na to, čo im ostalo z ich majetku. Krakonoš našiel do mešca a podal mužovi desať zlatiek. Ten otvoril údivom oči, iakoval mu a prevolával na Krakonoša požehnanie od bohov predchodcov, jeho priateľov, rodinu i príbuzných. Spokojný Gogo, zafúkaný od ohňa a Krakonoš sa vrátili do hostinca za Krissom. Po zostatku dňa oddychovali, okrem Goga, ktorému chýbala napriek haseniu fyzická aktivita a šiel zdarma pomáhať miestnemu začínajúcemu kováčovi. Namáhavú prácu ukončili podvečer a Hektor, ako sa mladý kováč volal pozval Goga z viaky za pomoc na pár džbánov dobrého piva. Spolu s ostatnými teda popíjali v útulnom prostredí hostinca. V bujarej nálade sa dozvedeli od hostinského za pár strieborníakov o nezvyklých miestach za mestom: o starej strážnici na západe v horách na pobreží, o starom cintoríne pri ceste vedúcej k mestu Arabel, o starej ěarodejovej veži, ktorá je opustená, avšak v noci sa tam svieti ale aj o starom majáku na východe na pobreží, kde vraj hniezdi akási prastaré zlo. Ten sa rozhodli na druhý deň navštíviť a zistiť akéže to staré zlo tento maják ukrýva. Naliali si teda každý ešte džbán piva s plánom ráno vyraziť do sveta za ďalším dobrodružstvom.

Potom ako sa oddýchnutý prebudili a najedli zaplatili si u hostinského izbu na ďalšie dni a zanechali uňho správu pre Isu a Zjaeca. Vyrazili z mesta peši, pretože po starej ceste ktorú im hostinský v mape ukázal by možno s vozom neprešli. Mesto opustili východnou bránou a neďaleko pobrežia kráčali po ceste smerom na východ. V podvečer dorazili do miesta na pobreží kde sa pred nimi na malom ostrovčeku kúsok od brehu týčil v červenom zapadajúcom slnku maják. Rozhodli sa tu prenocovať a ráno sa pobrať k majáku. Založili si oheň zjedli zopár zásob, ktoré si vzali na cestu, rozdelili stráž a pobrali sa spať.

Ráno ich uvítalo krásnym východom slnka, spevom čajok a šumom vĺn, ktoré sa rozbíjali o pláž a útesy. Zišli dole k pláži, po chvíli našli dostatočne veľké brvno, na ktoré sa rozhodli odložiť šaty a veci, ktoré chceli aby im zostali v suchu a pobrali sa s naloženým brvnom preplávať na ostrov. Po chvíli sa už obúvali pod majákom a jeho lesklý povrch dával tušiť, že sa jedná o prácu skúseneho tesára staviteľa. Maják zblízka vyzeral monumentálne. Široký základ sa so stúpajúcou výškou zužoval a tvoril tak masívnu stavbu odolnú voči vetru i obrovským vlnám. Jeho vrchol tvorila sklenená pol guľová kupola ktorá v minulosti žiarila na šíre more a navigovala lode. Masívne vchodové dvere boli obité železom a zapustené kus vo veži. Vchod z boku prezrádzal len pár schodíkov pred nimi. Družina obchádzala vežu a pozorovala mohutné dielo staviteľa ktoré vydržalo neporušené do dnešných dní napriek tomu, že sa maják už dlhé roky nepoužíval. Zozadu veže sa nachádzal akýsi vchod do podzemia, pravdepodobne skladovacie priestory. Gogo ju s vrzgotom otvoril a vstúpil dovnútra. Krakonoš zamumlal zaklínadlo a na jeho palici sa vytvorila pochodeň studeného ohňa, ktorá jasne žiarila. Spolu s Krissom vošli všetci dovnútra. Ovanul ich chlad, zatuchnutý vzduch a vlhkosť. Miestnosť bola do výšky pásu zatopená morskou vodou. Ostatky drevených škatúľ a sudov stáli a plávali náhodne rozmiestnené po miestnosti, niektoré rozbité. V niektorých našli ostatky stavebného materiálu, ďalšie boli prázdne. Miestnosť končila chodbou, ktorá klesala nižšie a voda v nej dosahovala skoro ku stropu. Gogo sa ňou vydal, avšak po chvíli sa prepadol do otvoru v zemi. Rýchlo vyplával a vrátil sa k druhom. „Je tam zaplavený komín ktorý vedie niekam dole do hĺbk“ zreferoval. „Tak teda nejdeme“ rozhodli sa rázne ukončiť druhovia prieskum podzemia, „poobzeráme sa radšej po horných poschodiach“. Vyšli zo skladiska a vošli do veže majáku. Kruhovité schody sa strácali za ohybom stredovej časti a vydali sa teda smerom nahor. Vystupovali po schodoch stále vyššie a vyššie. Veža majáku sa zvnútra zdala ešte o kus väčšia. Po hodnej chvíli sa zrazu stredová časť vytratila a ostala iba hlboká prázdna jama v strede. Schodisko viedlo ďalej hore z jednej strany zasadené do vonkajšej steny veže, z druhej strany však prázdnej bez akéhokoľvek zábradlia. Druhovia pozreli dole do čiernej prázdnoty a ažko prehltli. Schody nad nimi viedli vyššie a videli ako sa v diaľke nad nimi obtáčajú ako had a kdesi nad nimi vo výške je strop predelený akýmsi poschodím. Vydali sa teda opatrne vyššie.

Po čase, odľukujúc dorazili na poschodie. „Konečne pevná zem, už som mal z tej hĺbk okolo seba závrate“ posťažoval sa Gogo. Na poschodí narazili na strohý nábytok a okrem malého okna s rozbitým sklom schody pokračovali vyššie. „Ďo asi táto stará skrňa ukrýva za haraburdy?“ mumlal si pre seba a otvoril ju. Chvíľku ostal stáť, pretože predpokladal, že bude prázdna na tak opustenom mieste. Našli však nejaké pergameny, biely kameň, zlatú reťaz, malý prsteň a roh. Masívny roh na ktorý sa kedysi trúbilo nevypadal nijak zvlášť, visel na koženom remeni a vypadal staro. Lebka na ktorej bol kopec stečeného vosku a zostatok vyhorenej sviece pravdepodobne slúžila ako svietnik. Schovali teda veci do batohov a pokračovali v stúpaní na vežu. Po chvíli dorazili na vrchol. Nevyšli poriadne ani zo schodov a čakalo ich ďalšie prekvapenie.

Namiesto prázdnej veže a neporiadku ostali stáť doslova s otvorenými ústami. Malá zariadená miestnosť, popri stenách akýsi nábytok s knihami, police s knihami a dva veľké alchymistické stoly, plné skúmaviek, fľaštičiek variaceho sa a dymiaceho obsahu, trubičiek z ktorých kvapkala zvláštna tekutina, mažiarov, rastlín a ďalšieho tajuplného obsahu. Až teraz si všimli ticho stojacu postavu, zahalenú v dlhom čiernom plášti stojacu k nim chrbtom. Náhle sa otočila a Krakonošovi skoro vypadla strachom palica z rúk. „Kto ste červí!? Ďo tu pohľadávate!?“ zaburácala temným hlbokým hlasom tajomná postava. Jej tvár bola celá potetovaná do posledného voľného miesta a vyzerala hrôzostrašne. Tmavé oči na nich hľadeli zlovestne a temne, akoby na nich hľadela samotná smrť. „Ale“, mávol rukou tajomný a sebavedomo akoby sa zbavoval otravného hmyzu pár krát zatočil rukami a mumlal pri tom akési zaklínadlo. Pred družinou sa začal zhmotovať vzduch, točiac sa a zrýchľovať až jeho okraje ostávali akoby žeravé. Okraje žiarili stále viac a viac a hrubli až nakoniec za silného svetla ostali stáť a pred nimi sa nachádzal akýsi portál. Cez rozvlnenú hladinu vzduchu videli akoby oknom do iného sveta. Na nich sa z druhej strany pozerali strašlivé príšery. Rohaté bestie, pekelné psy a zmutované tvary zvierat, ktorého nevedeli popísať. Dav príšer sa pohol k nim, zuby vycerené. Nekromancer sa spokojne obrátil chrbtom a pokračoval v činnosti ako doteraz. Uvedomili si, že príšery o malú chvíľu vylezú z portálu pri nich a o chvíľu nato už z neho vytáča rozškábená hlava prvej z nich. Krakonoš zamumlal nejaké zaklínadlo a obrovskou rýchlosťou, ktorú Gogo a Kriss skoro nepostrehli za pustil behom po schodisku odkiaľ práve prišli. Gogo, neschopný pohybu pri pohľade na príšeru valiacu sa z portálu napriahol sekeru v očakávanom boji. Kriss, ktorý sa snažil vykričať do sveta ich zúfalstvo a blížiacu sa smrť priložil k ústam roh, ktorý doteraz zvierať v rukách ústam a mocne zadul. Možno ho k tomu viedla nejaká náhoda, možno mu našepkávala nejaká vyššia moc. Nekromancer sa k nemu obrátil skoro okamžite avšak už bolo neskoro. Mohutný hlboký

zvuk rozvibroval kupolu a niesol sa ozvenou po celej veži ešte hodnú chvíľu potom, ako ho Kriss odložil.

Chvíľu sa nedialo akoby nič, zrazu im však veža pod nohami zadunela a zatriasla sa, akoby niečo obrovské do nej vrazilo. Zhora sa zosypal prach a zvýraznil tak úzke pruhy slnečného svetla dopadajúce cez sklenenú kupolu dovnútra. To už sa prvá príšera s podobou rohatého psa vrhala na Goga. Kriss zúfalý situáciou sa behom pustil za Krakonošom a Gogo opatrne brániac sa postupoval za ním. Príšera po ňom švihala ostrými pazúrami a hrýzla obnaženými zubami z ktorých kapali zelené sliny. Gogovi spôsobila hlboké rany avšak tomu sa podarilo zranenie iba ťahko napriek tomu, že do nej sekal svojou obojručnou sekerou. Vyzeralo to, že koniec sa blíži a nebude to dlho trvať. Veža sa medzitým triasla stále viac. Dobešli na poschodie kde pred chvíľou našli veci v skrini a tu už čakal Krakonoš. Napriahol ruku a hodil akýsi zlatistý prášok za pribiehajúceho Goga. Príšera vbehla priamo do a pod ňou výrazu a pohybov vyzerala, že je oslepená. Krakonoš pokračoval v behu smerom dole a preskočil Krissa, ktorý sa pri silných otrasoch neudržiaval na nohách. Ihneď však vstal a pustil sa za ním. Gogo, ktorému z hlbokých rán tiekli pramene krvi stál stále na nohách a nemienil prestať svoju kožu lacno. Mohutným skokom preskočil k východu miestnosti a hnal sa za Krakonošom a Krissom. Otrasy veže už boli tak silné, že veža hrozila svojím okamžitým zrútením. Napriek tomu sa všetci traja hnali dole schodmi ako šílení. Gogovi sa šmykla noha a natiahol sa na schody tak ako bol dlhý, našťastie mu sekera nevypadla z rúk. To ho však už dohnal prvý malý démon a šiel po ňom. Obrovská rana zasadená na chrbát pri vstávaní vyzerala že bojovník padne okamžite mŕtv k zemi. Miesto toho sa mu z úst vydral mohutný zúrivy rev. Jeho vysoká postava polo orka, navyknutá na boj a rany odmietala umrieť bez pomsty. Z úst sa mu drala pena a stekala mu po brade na zem. S revom sa vrhol na démona. Možno mu ruku viedol samotný Kort, boh sily, to už sa nikdy nedozvieme. Jedno však vieme naisto, mohutnú ranu obojručnou sekerou ktorou sekol Gogo zhora, nezastavila ani ako skala tvrdá démonova lebka. Dvadsať libier váhy ocele umocnenej masívnymi svalmi sa zastavilo až o vrchné stavce chrbtice beštie. Tá padla okamžite mŕtv k zemi s rozbitou hlavou. Chvíľku optimizmu však vystriedal ďalší mohutný otras. Obrovský padajúci kus vrchného schodiska prerazil pred Krakonošom schody a zobral ich spoločne s pádom do útrobu veže. Celá vysoká stavba sa triasla v základoch a obrovská prasklina vonkajšieho plášťa vyryla dlhú prasklinu od stropu až kdesi hlboko pod nich. Za nimi sa ozývali zvuky ďalších dobiehajúcich príšer.

Krakonoš chystajúc sa preskočiť vzniknutú priepasť sa rozbehol avšak rozbité schodisko nepreskočil, dopadol o pár metrov nižšie na nižšie položené schody so zranením. Kriss a Gogo dobehli k rozbitej časti a chystali sa tiež preskočiť. V tom sa hore nad nimi objavili ďalšie monštrá. Veža stonala a nebyť kvalitnej práce trpaslíkov dávno by pochovala všetkých vo vnútri. Tento krát bol však otras zeme nad jej silu. Vrchná časť skolabovala a zrútila sa iba pár metrov od nich do hlbokého vnútra. Prasklina ktorá teraz vyryla otvor von tvorila trhlínu širokú skoro meter. „Teraz alebo nikdy“ zakričal Krakonoš pod nimi a vyskočil trhlínou von z veže. Gogo s Krissom na seba pozreli a skoro naraz sa vrhli za ním. O chvíľu nato sa veža rútila vedľa padajúcej družiny, ktorú čakal podobný osud. Krakonoš mumlal horľavo akési kúzlo avšak obrovský rachot rúcajúceho sa majáku ťahko prehlušil jeho zaklínanie a Krakonoš vyzeral tak, akoby len naprázdno otváral ústa. V tom zrazu ťaž skupiny zmizla a všetci traja sa k zemi znášali akoby vážili iba o kúsok viac ako pierko. Nad nimi portál ktorý bol otvorený zažiaril ako malé slnko a explodoval. Tlaková vlna padajúcich druhov odhodila kúsok bokom, bola však už dostatočne vzdialená aby spôsobila niečo vážnejšie. Druhovia tak o chvíľku pristáli do stín niekdajšieho majáku.